

O Tam Bir Anaydı Sayfa 8

– kadriye xoda · 13 Ağustos 2011

Zeynep daha fazla dayanamaz mantosunu koluna geçirdi, gözyaşları içinde kapıdan çıktı ve oradan ayrıldı...

Selma ve Sevda mahzun bakışlarla babaannelerinin ve annelerinin gözlerine bakıp neler olduğunu anlamadan gözyaşı döktüler!

Ruşen Zeynep'in peşinden koştu:

– Dur Zeynep gitme, bu saatte nereye gideceksin, köy arabaları şimdi kalmamıştır, yarın gidersin? Ben yarını bekleyemem!

Peki, ben nasıl insanım evimizde sanki her gün cenaze var gibi?

Senin işin zor Ruşen, Allah sana sabır versin... Anamı ikna etmek çok zor!

Şimdi sen gidersen, daha da kötü olur, o bir anadır, oğullarını çok seviyordu, ona da hak vermemiz lazım!

Ruşen, Zeynep'i ikna etti ve eve döndüler. Akşam Bekir işten eve geldi, ablasını evde görünce sevindi.

–Nasılsın abla, neden öyle durgunsun?

Bir şeyim yok. Sen nasılsın?

Ne olsun ki her gün koşuşturma, şehirde yaşamak çok zor, köye benzemiyor.

Köyün temiz havasını bırakıp şehrin kirli havasında debelenip duruyoruz. Ben hiçbir zaman şehri sevmedim, o yüzden okumadım, bak şimdi nasıl da mecburen katlanıyorum!

Bekir kardeşim, benim gelme nedenim sensin.

Hayırdır abla?

Benim eltimin kız kardeşini sana düşündüm, senin artık evlenmen gerekiyor, ben elimle konuştum, olur dediler sen ne diyorsun...

Tamam, abla, ben kızı görmüştüm, Safiye idi değil mi?

Evet, Safiye çok iyi bir kızdır?

O gece, Emine teyze erken uyudu, Zeynep, Ruşen ve Bekir geç saatlere kadar oturdular. Birkaç gün sonra Safiye'yi istediler ve sessiz sedasız yüzük taktılar.

Emine teyzenin yası devam ettiği için, ne bir düğün ne de bir kına gecesi yaptırmış. Kız tarafı Emine teyzenin bu isteğini kabul edip, anlayışla karşılaşmışlardı.

İlkbaharın ikinci ayında Bekir ve Safiye sessiz bir şekilde evlenmişlerdi. Safiye'ye sorulsaydı böyle bir mutsuz aileye gelin gitmek istemezdi, ama ne yapsın büyükleri böyle uygun gördüğü için mecburen katlanmak zorunda kalmıştı.

Emine teyzenin bitmez tükenmez ağlaması komşuları bile rahatsız etmeye başlamıştı.

Üç ay sonra Safiye hamile olduğunu anladı ve durumunu Ruşen'e söyledi. Ruşen bu habere çok sevindi, belki Safiye'nin bir oğlu olur diye sevinmişti.. Ruşen hemen dağdağan ağacına doğru koştu kayınvalidesine seslendi:

–Anaaaa sana bir haberim var?

–Ne oldu Ruşen niçin böyle koşuyorsun?

–Ana korkma sana sevinçli bir haberim var? Safiye hamile!
İnşallah erkek olur da, Cengiz’imin adını koyarım da, belki biraz telselli bulurum.
İnşallah ana, Allah seni duyar da, Sayfiye’nin bir oğlu olur ve hepimizin yüzü güler?
Cenabı Hak Emine teyzenin yüzünü güldürmek istemiyordu, Bekir onların her şeyi idi, evin tek erkeğiydi.
Sanki Allah bu aileye erkek evlat layık görmüyordu, Azrail yine kapılarına dayanmıştı, peşlerini bırakmadı!

Safiye iki aylık hamileydi, bir gün olsun kızın yüzü gülmedi.
Büyük bir heyecanla şöyle düşünmüş, Safiye, “bir oğlan doğururum da bu ailenin yüzünü güldürürüm ve ben de biraz huzur görürüm,” diye hayal kuruyordu. Ama ne yazık ki bu ailenin hiç yüzü gülmeyecekti! Bekir’in minibüsü bozuldu ve parçasını da ancak Antep’te bulabilirdi. Akşam Bekir eve geldi, anasını erken saatte yatakta bulunca şaşırdı! Çünkü Emine teyze oğlu eve gelmeden hiç yatmazdı.
Ana neyin var, neden erkenden yatağa girmişsin?
Bugün sanki bir ateş közü yerleşmiş içime, huzursuzum, boğulacak gibiyim, sanki bütün bedenimi karıncalar sarmış gibi oluyor, yerimde duramıyorum, daha önce de böyle olmuşum... Ali Mersin’e gittiğinde de bu sıkıntı bedenimi sarmıştı!
Ana sen kendini çok üzüyorsun, ondan olmalı, sürekli ağlamak iyi değil, inşallah bir erkek torunun olur da yüzün güler...
İnşallah oğul, adını da Cengiz koyarım değil mi? Bir oğlun daha olursa onun adını da Ali koyarız değil mi?
Evet, ana inşallah istediğin olur! Ana sana bir şey diyecektim?
Hayırdır oğlum ne deyeceksin?